

ский, да ми кажешъ че ти е заповѣдано най-послѣ да мя убіеши наистинѣ вътрѣ въ двадесетъ и четири часа, ты си мой спаситель. Неискамъ нищо друго освѣнъ да умрѣ; защото ми е умръзжалъ животътъ. И ако ти е угодно услади смъртътъ съ всякакви измыслени мъжы. Цѣртъще направи търпимѣ подправктѣ.

Но той станѣ правѣ и му казва тихомъ; — Дозволи ми ся да ти обадѣмъ че дванадесетъ поляка изловени и затворени прѣзъ минжлытъ мѣсець, получихѣ прощкѣ отъ милостивыйтъ императорѣ, и че отъ тебе зависи. . . .

— Прощка ли! изывква. Но да ли ты незнашь че несъмъ злодѣецъ? или сякашь че е злодѣяніе да бжде нѣкой Полякъ?

— Не съмъ дошелъ тука, казва колонельтъ да оя разговарямъ съ тебе за политическы работы.

— И съ цѣнктѣ на кое бесчестіе ще да искупѣмъ прощкѣтъ за самото похвално дѣло, което съмъ направилъ въ живота си?

— Ако да бѣ за бесчестнѣ работѣ отговори кротичко, не быхъ зелъ на себе си таквъзъ порѣкѣ. Азъ искамъ